

„Hoover az izgalmat,
a fantáziát és a romantikát
vegyíti egyetlen
lebilincselő történetben.”

– *Bookish*

Laurela

fine
selection

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

COLLEEN HOOVER

COLLEEN HOOVER

Layla

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

*Beckhamnek. Ha meghalok, te leszel az első, akit kísérteni kezdek.
Annyira jó buli megijeszteni!*

*A természetfeletti az a természetes,
amit még nem sikerült megértenünk.*
– Elbert Hubbard

A VALLOMÁS

DUPLA ADAG SZIGSZALAGOT RAGASZTOTTAM Layla szájára, mielőtt lejöttem a földszintre, de még így is hallom a fojtott kiabálását, amikor a nyomozó leül az asztalhoz.

A férfinak olyan régi diktafonja van, amelyet a nyolcvanas évekbeli filmekben szokás látni. Úgy huszonöt centi hosszú és tizenöt centi széles, és a bal oldali gombon van egy nagy, piros kör. Egyszerre nyomja le a lejátszás gombbal, aztán a diktafont az asztal közepére tolja. A kazettatekerő kis kerek forogni kezdenek.

– Mondja a nevét! – utasít.

Megköszörülöm a torkomat.

– Leeds Gabriel.

Az elemtartó fedelét régi szigszalag tartja a szerkentyű oldalán, amit egy kicsit viccesnek találok. Ez a borzalmasan ódivatú kütyü fel fogja venni minden szavamat, és ez majd valahogy segít nekünk?

Bár ezen a ponton igazából már fel is adtam az egészet. Ennek az alagútnak nincsen fény a végén. Már abban se vagyok biztos, hogy egyáltalán van vége az alagútnak.

Mégis hogy reménykedhetnék abban, hogy van még kiút, amikor ennyire kicsúszott minden a kezemből? Itt beszélek egy nyomozóval,

akit online ismertem meg, a barátnőm meg fent van az emeleten, és teljesen kifordult önmagából.

Mintha tudná, hogy rá gondolok, újra felerősödik a hang. A fa ágýtámla a falnak ütközik odafent, és a koppanás hátborzongató visszhangot kelt ebben a hatalmas, üres házban.

– Szóval... – vág bele a férfi. – Hol szeretné kezdeni?

Úgy tűnik, őt nem zavarja a zaj, de nem biztos, hogy nekem így menni fog. Nem olyan könnyű figyelmen kívül hagyni azt a tényt, hogy Layla az én tetteim miatt szenved. Összerezzenek minden kis zajra, ami az emeletről szűrődik le.

– Miért nem kezdjük azzal, hogy hogyan ismerkedtek meg egymással? – javasolja a férfi.

Elsőre nem akarózik felelnem olyan kérdésekre, amik úgysem vezetnek hasznos válaszokhoz, de ezen a ponton már a saját hangozat is szívesebben hallgatom, mint Layla elfojtott kiabálását.

– Itt találkoztunk először tavaly nyáron. Akkor még egy kis száloda volt. Én voltam a basszusgitáros a zenekarban, ami a nővére esküvőjén játszott.

A férfi nem válaszol, csak hátradől a székében, és csendesen bámul rám. Nem tudom, mit mondhatnék még. Ennél jobban is ki kellene fejtenem?

– Mi köze annak, hogyan ismerkedtem meg Laylával ahhoz, ami a házban történik?

A nyomozó előredől, és közben a fejét rázza, majd keresztbe teszi a karját az asztalon.

– Talán semmi. Csakhogy ezért vagyok itt, Leeds! Minden lehet nyom. Vissza kell mennie az első naphoz, amit itt töltött. Milyen ruha volt Laylán? Miért voltak itt? Mi volt az első dolog, amit magának mondott? Észrevett bármelyikük is bármi különösöt a házon

azon az estén? Minél több információt kapok, annál jobb. Nincsenek jelentéktelen részletek.

Az asztraira könyökölök, és a tenyeremet a fülemre szorítom, hogy elnyomjam a hangokat, amiket Layla okoz az emeleten. Nem bírom elviselni, hogy ilyen zaklatott. Annyira szeretem, de fogalmam sincs, hogyan tudnék ennek a pasasnak arról beszélni, miért is szeretem, miközben kiteszem ennek az egésznek.

Próbálok nem gondolni arra, milyen tökéletesen indult minden. Ha mégis megteszem, csak egyre biztosabb leszek benne, hogy nagy valószínűséggel az én hibámból jutottunk ide.

Behunyom a szemem, és visszagondolok arra az estére, amikor megismerkedtünk. Akkor még könnyebb volt az élet. A tudatlanság valóban áldás volt.

– Borzasztó bénán táncol – mondom végül a férfinak. – Ez tűnt fel először...

ELSŐ FEJEZET

EZ A CSAJ BORZASZTÓ BÉNÁN TÁNCOL.

Ez tűnik fel először a színpadról, ahogy az egyre fogyatkozó vendégseregnek játszunk. Mintha fogalma sem lenne, hogyan irányítsa hosszú karjait. Mezítláb van a fűben, és szándékosan olyan erővel csapkodja a földhöz a lábát, hogy az köszönőviszonyban sincs a dal visszafogottságával. Vadul rázza a fejét, kócos fekete tincsei előre-hátra repkednek, mintha valami heavy metal slágerre headbangelne.

Ami azért vicces, mert a mienk egy modern countryzenekar. Egy elég unalmas modern countryzenekar. Szép kis kínálatunk van olyan dalokból, amelyek hallgatásánál csak egy dolog fájdalmasabb: eljátszani őket.

Mi vagyunk Garrett bandája.

Konkrétan ez a nevünk. *Garrett's Band*. Ez volt a legjobb, amit Garrett ki tudott találni.

Én vagyok a nem hivatalos negyedik tag, aki utolsóként lépett be a csapatba. Basszusgítározom. Nem olyan klasszikus, jóféle basszusgítáron, amit még megbecsülnek az emberek, hanem elektromoson. Ezen a kevésre tartott, láthatatlan hangszeren, amit általában a zenekar legláthatatlanabb tagja tart a kezében, az, aki minden egyes

dalnál szépen beleolvad a háttérbe. Mondjuk, engem nem zavar, ha a háttérbe olvadok. Talán ezért is kedvelem az elektromos basszusgitárt annyira.

Zenét tanultam a Belmonton, és bár az volt a célom, hogy énekes-dalszerző legyek, mégsem segíték Garrettnek a dalok írásában. Nem is kér a segítségemből. Nem ugyanúgy tekintünk a zenére, úgyhogy egyelőre csak magamnak írogatom a dalokat egy jövőbeni napra, amikor majd elég magabiztos leszek ahhoz, hogy kiadjak egy szólóalbumot.

Az elmúlt pár évben a zenekar egyre népszerűbb lett, és bár megnőtt irántunk a kereslet, aminek köszönhetően több pénzt is keresünk, az én gázsím basszusgitárosként nem emelkedett. Gondoltam már rá, hogy feldobom a témát a többieknek, de nem vagyok benne biztos, hogy megéri, és nekik nagyobb szükségük van a pénzre, mint nekem. Arról nem beszélve, hogy ha felvetném ezt a kérdést, még hivatalos tagságot ajánlanának a bandában, és őszintén szólva, annyira utálok ezt a zenét, hogy már attól kínosan érzem magam, hogy itt kell állnom a színpadon.

Minden koncert mintha megölne egy kis darabot a lelkemből. Egy kis harapás itt, egy kis harapás ott. Attól félek, ha még sokáig csinálom ezt, nem marad belőlem más, csak egy üres burok.

Őszintén nem tudom, mi tart még itt. Amikor beszálltam, egyáltalán nem terveztem, hogy állandó dolog lesz belőle, de valamilyen oknál fogva még annyi energiát sem tudok összeszedni, hogy magamtól kilépjek. Az apám tizennyolc éves koromban halt meg, és a halála miatt a pénz nem jelentett többé gondot. Elég komoly életbiztosítást hagyott rám és anyámra, meg egy internetbekötő vállalatot, ami gyakorlatilag magától működik, és az alkalmazottak azt szeretik a legjobban, ha nem csinállok semmit, és nem változtatok az évek

óta jól bevált munkafolyamatokon. Úgyhogy anyával tisztos távolságot tartunk az üzlettől, és kellemesen elégedélünk a bevételekből.

Ezért egyértelműen hálás vagyok, de azt nem mondanám, hogy büszke is. Ha az emberek tudnák, milyen keveset kell tennem ezért az életért, nem tisztelnének. Talán ezért maradtam a bandával. Sokat utazunk, sokat melózunk, sokat éjszakázunk. Az önkínzásnak hála legalább úgy érezhetem, hogy kiérdemeltem egy részét annak a pénznek, ami a bankszámlámon csücsül.

Állok a színpadon kijelölt helyemen, gitározom, és nézem a lányt. Azon töpregek, hogy vajon részeg-e, vagy be van állva valamitől, vagy esetleg azért táncol így, hogy rámutasson, mennyire szar is ez a zenekar. Bármilyen okból vergődik is úgy, mint egy partra vetett hal, hálás vagyok érte. Jó ideje ez a legszórakoztatóbb dolog, ami egy koncertünkön történik. Egy ponton még el is mosolyodom, ami isten tudja, mikor esett meg utoljára. Pedig már előre utáltam, hogy ide kell jönnöm!

Talán a hangulat teszi, a helyszín meghittsége meg az esküvő utórezgéseit. Vagy talán az, hogy senki sem figyel ránk, és a vendégek kilencven százaléka már elment. Vagy talán a fűszálak a lány hajában és a zöld foltok a ruháján, amiket úgy szerzett, hogy már vagy háromszor elesett a szám alatt. Vagy talán az a hat hónapos cölibátus, amit a legutóbbi szakításom után róttam ki magamra.

Vagy talán mindezek kombinációja okozza, hogy az egész éjszákám középpontjába ez a lány kerül. Ami nem annyira meglepő, tekintve, hogy még úgy is, hogy a sminkje folyik az arcán, és néhány hajtincse az izzadságtól a homlokára tapadt, ő közel s távol a legszebb lány. Amitől még különösebb, hogy senki sem figyel rá. A maradék pár vendég a friss házásokkal beszélget a medence körül, amikor mi eljátsszuk az este utolsó dalát.

Az én béna kis táncosom az egyetlen, aki még akkor is figyel, amikor végre végzünk, és elkezdünk pakolni.

Hallom, ahogy a lány „visszát” kiabál, amikor a színpad végébe sétálok, hogy eltegyem a gitáromat. Gyorsan lecsukom a tokot, és baromira remélem, hogy nem tűnik el a csaj, amíg berakodjuk a cuccokat a furgonba.

Négyünknek kivettünk két szobát ma éjszakára a szállodában. Tizenegy órás autóút ide Nashville, és egyikünk sem akarta bevállalni éjfélkor a sofőrködést.

A vőlegény odalép Garretthez, amikor becsukja a furgon hátsó ajtaját, és meghív minket egy italra. Általában vissza szoktam utasítani az ilyet, de most abban reménykedem, hogy a béna táncoslány is a környéken lesz még. Olyan szórakoztató volt. És tetszett az is, hogy egyetlen dalunknak se tudta a szövegét. Nem biztos, hogy tudnék vonzódni olyan lányhoz, akinek tényleg bejön Garrett zenéje.

Végül a medencében találok rá, háton lebeg a vízben, még mindig a krémszínű, fűfoltos koszorúslányruhájában.

Egyedül ő van a medencében, úgyhogy fogok egy sört, és a medence mélyebb részéhez lépek, lerúgom a cipőmet, és farmerestül belógatom a lábamat a vízbe.

Az így keltett hullámok lassan elérik őt, de nem néz fel, hogy megtudja, ki csatlakozott hozzá. Továbbra is az eget bámulja, olyan némán és mozdulatlanul, mintha csak egy vízben lebegő farönk lenne. Mekkora ellentét ahhoz a nevetséges előadáshoz képest, amit a koncert alatt mutatott be!

Pár perce nézem már, amikor a víz váratlanul elborítja a testét, és eltűnik. Egyetlen karcsapással áttöri a víz felszínét, felbukkan a feje, és egyenesen rám néz, mintha végig tudta volna, hogy itt vagyok.

Kis rúgásokkal és karcsapásokkal tartja magát a víz felett. Lassan eltünteti köztünk a távolságot, megérkezik egyenesen a lábam elé, és onnan néz fel rám. A mögöttem világító hold fényében a szeme úgy csillog, mint két kis villanykörte.

A színpadról nézve azt gondoltam, hogy csinos, de így, alig tíz centire tőle, megállapítom, hogy ő a legszebb lány, akit valaha láttam. Telt, rózsaszín ajkak, finoman metszett arc, aminek vonalán remélem, hogy majd végigfuttathatom az ujjamat. A szeme olyan zöld, mint a medencét körülvevő gyeper. Szeretnék becsúszni hozzá a vízbe, de a zsebemben ott a mobilom, a kezemben meg egy félig teli sörösdoboz.

– Szoktál olyan YouTube-videókat nézni, amikben az emberek meghalnak belül? – kérdezi.

Fogalmam sincs, miért kérdezi ezt tőlem, de bármit is ejtett volna ki a száján, ugyanolyan erővel hasított volna belém, mint ezek a szavak. A hangja leheletfinom és könnyű, mintha semmi akadályba nem ütközne a torkában.

– Nem – felelem.

Kicsit kapkodva veszi a levegőt, ahogy próbálja fent tartani magát a felszínen.

– Ilyen válogatások arról, hogy kínos dolgok történnek emberekkel. A kamera mindig a legrosszabb pillanatban közelít az arcukra, és olyan kifejezés ül ki rá, mintha éppen meghalának belül. – Két kézzel kitörli a szeméből a vizet. – Te is így néztél ki ma a színpadon. Mintha éppen meghalnál belül.

Nem is emlékszem rá, hogy felnézett volna a színpadra, arra meg végképp nem, hogy elég ideig nézett volna engem ahhoz, hogy ilyen pontosan felmérje, hogyan érzem magam, amikor kénytelen vagyok ezeket a szar dalokat játszani.

– Már rég meghaltam belül. Már az első este, amikor ezzel a zenekarral játszottam.

– Sejtettem. Tetszett a táncom? Próbáltalak jobb kedvre deríteni. Bólintok, és kortyolok egyet a sörömből.

– Sikerült.

Elvigyorodik, aztán pár másodpercre lebukik a víz alá. Amikor újra felbukkan, kisöpri a haját az arcából, és megkérdezi:

– Van barátnőd?

– Nincs.

– Pasid?

– Nincs.

– Feleséged?

Megrázom a fejemet.

– Azért legalább barátaid vannak?

– Nem igazán – vallom be.

– Testvérek?

– Egyke vagyok.

– Basszus. Jó magányos lehetsz.

Újabb pontos megállapítás. Bár az én esetemben a magány döntés.

– Ki a legfontosabb ember az életedben? – kérdezi. – A szülők nem számítanak!

– Ebben a pillanatban?

Bólint.

– Igen. Ebben a pillanatban. Ki a legfontosabb ember az életedben?

Elgondolkodom egy kicsit a kérdésen, és arra jutok, hogy senki sincs, akiért golyó elé állnék az anyámon kívül. A zenekaros srácokkal szemben közömbös vagyok. Olyan kollégák, akikkel nincs bennünk semmi közös. És mivel a szülők nem számítanak, ez a lány konkrétan az egyetlen, aki az eszembe jut.

– Akkor, gondolom, te – felelem.

Oldalra billentett fejjel, résnyire húzott szemmel néz rám.

– Ez elég szomorú.

A lábam között elrúgja magát a faltól.

– Akkor úgy tűnik, fel kell dobnom ezt az éjszakádat.

A mosolya sokat sejtető. Hívogató.

Elfogadom a meghívását, a mobilomat leteszem a betonra a most már üres sörösdoboz mellé. Leveszem a pólómat, és figyelem, ahogy végigmér, miközben becsúszom a medencébe.

Most egy szinten vagyunk, és itt dögöljek meg, ha nem lett valahogy még szebb.

Lassan körözünk egymás körül, óvatosan, hogy ne érzünk a másikhöz, bár egyértelmű, hogy mindketten szeretnénk.

– Ki vagy te? – kérdezi.

– A basszusgitáros.

Ezen felnevet, és a nevetése szöges ellentétben áll a levegős beszédhangjával. Gondtalan és erőteljes, és talán még jobban bejön nekem.

– Mármint mi a neved? – pontosít.

– Leeds Gabriel.

Még mindig körözünk egymás körül. Oldalra billentett fejjel gondolkodik egy sort a nevemen.

– A Leeds Gabriel frontembernév. Miért játszol valaki másnak a zenekarában? – Nem vár választ, rögtön folytatja: – Az angliai városról neveztek el?

– Igen. És téged hogy hívnak?

– Layla. – Úgy suttogja a nevet, mintha titok lenne.

Ez a tökéletes név. Az egyetlen név, ami valóban illik hozzá, erről meg vagyok győződve.

– Layla! – szól oda valaki a hátam mögül. – Nyisd a szád! – Hátra nézek a vállam felett. A menyasszony áll mögöttem, és valamit Layla felé nyújt. Layla odaúszik hozzá, kinyújtja a nyelvét, a menyasszony pedig a közepére rak egy kis, fehér tablettát. Layla lenyeli. Fogalmam sincs, mi az, de az biztos, hogy ez kurva szexi volt.

Layla is látja, hogy nem tudom levenni a szememet a szájáról.

– Leeds is kér egyet – jelenti be, és a kezét nyújtja még egy tablettáért. A menyasszony ad neki egyet, aztán elsétál. Meg se kérdezem, mi az, mert nem érdekel. Annyira akarom ezt a lányt, hogy örömmel leszek Rómeó, ha ő Júlia, és elfogadom, bármilyen mérget helyez is a nyelvemre.

Kinyitom a számat. Az ujja nedves, és a tablettá része már elkezdett feloldódni, mielőtt a nyelvemhez érne. Rohadt keserű, és nem könnyű lenyelni víz nélkül, de valahogy sikerül megoldanom, bár egy részét kénytelen vagyok elrágni.

– Ki volt a legfontosabb ember az életedben tegnap? – kérdezi Layla. – Mielőtt engem megismertél?

– Én.

– Téged ütöttelek le az első helyről?

– Nagyon úgy tűnik.

Könnyedén, gyors mozdulattal a hátára fordul, mintha általában több időt töltene medencében, mint a szárazföldön. Újra az égre bámul, szélesre tárt karral, mellkasa nagyot emelkedik, ahogy mély levegőt vesz.

A hátamat a medence oldalának szorítom, és kinyújtom a karomat, belekapaszkodom a betonperembe. A szívem zakatol, a vérem mintha besűrűsödne.

Nem tudom, milyen drogot adtak nekem, de valószínűleg Mollyt vagy valami hasonló pörgetőt, mert nagyon gyorsan beüt.

A felsőtestemben történő dolgokat erősebben érzem, mint a testem többi részét. A szívem mintha feldagadna, mintha nem lenne elég hely a mellkasomban.

Layla még mindig a hátán lebeg, de az arca most közel van a mellkasomhoz, ott van közvetlenül előttem. Ha egy kicsit előredőlnék, nem az égre nézne fel, hanem rám.

Baszki, ez jó cucc.

Jól érzem magam. Magabiztosnak.

A víz sima körülöttünk, így olyan, mintha Layla a levegőben lebegne. A szemét lehunyja, de amikor a feje búbjá a mellkasomnak ütközik, akkor fejjel lefelé felnéz rám. Úgy, mint aki azt várja, hogy tegyek valamit.

Hát teszek.

Épp eléggé előrehajolok ahhoz, hogy a szám lágyan az ajkához érjen. Fejjel lefelé csókolózunk, az alsó ajka kerül az én két ajkam közé. A szája úgy hat rám, mint valami finom robbanás, rejtett aknamezőket gyújt be a bőröm minden négyzetcentimétere alatt. A csók furcsa és izgalmas, mert még mindig a hátán lebeg a víz felszínén. A nyelvemmel elmerülök a szájában, de valamiért úgy érzem, nem vagyok érdemes rá, hogy megérintsem, ezért a karomat nem mozdítom, továbbra is a medence peremét markolom kétoldalt.

Ő is kitarja a karját, és csak a szája mozog. Hálás vagyok, hogy az első csókunk fejjel lefelé történik, mert bőven marad mire várnom, ha végre először megcsókolhatom fejjel felfelé. Különben sosem akarok egy lányt újra megcsókolni, de most beálltam attól, amit a menyasszony adott, bármi is legyen az. Mintha a szívem penny-méretűre zsugorodna, aztán minden egyes dobbanással akkorára dagadna, mint egy dob.

Nem úgy ver, ahogy kellene neki. Nincs meg a szokásos, visszafogott *bumm-bumm-bumm*. Csak egy ping és egy BUMM.

Ping, BUMM, ping, BUMM, ping, BUMM.

Nem bírom tovább ezt a fejjel lefelé csókolózást. Megőrjít, mintha nem passzolnánk össze igazán, pedig azt akarom, hogy a szám tökéletesen illeszkedjen az övére. Megragadom a derekát, és átfordítom a víz tetején, hogy felém forduljon, és magamhoz húzom. A lába a derekamra kulcsolódik, két kezével megragadja a fejemet, amitől egy kicsit lejjebb süllyedünk, mert most már csak én tartom magunkat a víz felszínén. A szánk egymásra tapad, még mielőtt elmerülnénk. Egy csepp víz se jut be az ajkunk közé.

Összefonódva egészen a medence aljáig süllyedünk. Amikor leérünk, pontosan ugyanakkor nyitjuk ki a szemünket és válunk szét, hogy egymásra nézzünk. A haja úgy lebeg körülötte, mintha valami vízbe süllyedt angyal lenne.

Bárcsak lefotózhatnám!

A légbuborékok elhomályosítják a képet, úgyhogy felrúgjuk magunkat a felszínre.

Két másodperccel előtte töröm át a vízfelszínt. Egymásra nézünk, és mindketten készen állunk, hogy újakezdjük a csókot. Összekapcsolódunk, ugyanabban a pozícióban, ahogy korábban. A szánk kuttatón tapad egymásra, de alighogy megérezem a klór ízét az ajkán, félbeszakít minket valami kántálás.

Kihallom a hangok közül Garrettet, mindannyian a csókunknak hujjognak onnan, ahol ülnek. Layla hátranéz, és bemutat nekik.

Elszakad tőlem, és a medence széléhez tolja magát.

– Menjünk! – Kiemelkedik a vízből. Egyáltalán nem kecsesen teszi. A mély vízből löki ki magát, vagy két méterre a létrától, úgyhogy

ki kell hasalnia a betonra, hogy kijusson a medencéből. Ügyetlen, mégis tökéletes.

Én is követem, és pár másodperccel később már a ház oldalához sietünk, ahol sötétebb és meghittebb a hangulat. A fű hideg és puha a talpam alatt, mint a jég... amikor megolvad.

Bár az meg csak sima víz. De mégsem olyan érzés, mint a víz. Olyan, mint az olvadt jég. *A drogtól mindent nehezebb megmagyarázni.*

Layla megragadja a kezemet, és lehúz magával, magára az olvadt-jég-fűre. A könyökökre támaszkodom, hogy azért kapjon levegőt, és egy percig csak bámulok rá. Vannak szeplői. Nem túl sok, de ott csücsülnek az orrnyergén, és néhány az arcán is. Ujjammal végigsimítom őket.

– Miért vagy ilyen szép?

Elneveti magát, teljes joggal. Béna szöveg volt.

A hátamra dönt, aztán a combjáig feltolja a szoknyáját, hogy rám ülhessen. A combja az oldalához tapad, mert mindketten csuromvizesek vagyunk. A csípőjére teszem a kezemet, magamba szívom ennek a tripnek az intenzitását.

– Tudod, miért hívják ezt a helyet Corazón del Paisnak? – kérdezi.

Nem tudom, úgyhogy megrázom a fejem, és reménykedem, hogy hosszú történet lesz, csak hogy hallhassam beszélni. Egész éjszaka tudnám hallgatni a hangját. A szálló „társalgójának” falain több száz könyv van. Tőlem egész éjszaka felolvashat nekem.

– Azt jelenti, hogy az ország szíve – mondja. A szemében és a hangjában is izgalom csillog, amikor beszél. – Ez a hely, ez a kis föld, amin fekszel, ez a földrajzi középpontja a kontinentális Egyesült Államoknak.

Lehet, hogy azért, mert annyira érzem most a szívverésemet, de ennek valahogy nincs értelme.

– Miért nevezik így? A szív nem is a test középpontja. A gyomor az. Megint az az éles, gyors nevetés.

– Ez igaz. De az *Estomago del Pais* sokkal kevésbé hangzik szépen. *Basszus*.

– Beszélsz franciául?

– Majdnem biztos vagyok benne, hogy ez spanyol volt.

– Mindegy, mindenképpen dögös.

– Csak egy évig jártam gimibe – vallja be. – Nincsenek rejtett tehetségeim. Azt kapod, amit látsz.

– Ezt erősen kétkem. – Legurítom magamról, és ahogy fölé tornyosulok, a fűhöz szegezem a csuklóját. – Nagyon tehetséges táncos vagy.

Felnevet. Én megcsókolom.

A következő pár percet csókolózással töltjük.

Bár ez több csóknál. Összekapaszkodunk. Mozgunk. Nyögünk.

Valahogy minden túl sok – mintha a halál küszöbén egyensúlyoznék. A szívem mintha fel akarna robbanni a mellkasomban. Kezdek kételkedni abban, hogy jó ötlet-e ezt folytatnunk. A drogok és a csókolózás Laylával túl sok egyszerre. Nem bírom ki, hogy továbbra is összefonódjunk, mert be fogok ájulni ettől a rohadt sok érzéstől. Mintha minden egyes idegvégződésen újabb idegvégződés nőtt volna. Mindent érzek, és mindent kétszeres erővel.

– Abba kell hagynunk – suttogom, és lefejttem magamról a lábát.

– Mi a szartól pörögtünk be? Megfulladok.

A hátamra gördülök, és zihálva kapkodom a levegőt.

– Azt kérdezed, mit adott neked a nővérem?

– A menyasszony a nővéred?

– Igen. Aspennek hívják. Három évvel idősebb nálam. – Layla a könyökére támaszkodik. – Miért kérded? Bejön?

Bólintok.

– Igen. Imádom.

– Nagyon komoly, mi?

– Az biztos.

– Aspen mindig ezt adja, ha túl sokat iszom. – Közelebb hajol hozzám, míg az ajka már a fületem érinti. – Aszpirinnek hívják. – Amikor visszahúzódik, és meglátja a zavart az arcomon, elvigyorkodik. – Azt hitted, beálltál?

Mi másért érezném így magamat?

Felülök.

– Az nem aszpirin volt.

Hangosan kacagva hátradől, és keresztet vet a mellkasa előtt.

– Esküszöm! Aszpirint vettél be. – A nevetéstől már a levegőt is kapkodva szedi. Amikor végre sikerül megnyugodnia, felsóhajt, és ez olyan bájos, és most komolyan, kurvára azt mondtam, hogy *bájos?*

Megrázza a fejét, és lágy mosollyal néz fel rám.

– Nem valami drogtól érzed így magad, Leeds! – Feláll, és elindul a ház bejárata felé, én pedig követem, mert ha tényleg aszpirint vettem be, akkor nagy bajban vagyok.

Kurva nagy bajban.

Nem tudtam, hogy egy másik ember is elérheti, hogy ilyen jól érezzem magam, anélkül, hogy bármilyen anyag lenne a testemben.

Amikor bemegyünk a házba, Layla nem a hálószobák felé veszi az irányt, hanem besétál a társalgóba, ahol a könyvek vannak, és áll benne egy kicsi versenyzongora is. Becsukja mögöttünk az ajtót, és ráfordítja a kulcsot. A farmerem és a ruhája vízcsíkot húz utánunk.

Amikor megállok, hogy ránézzek, a lábunknál gyűlő vízre bámul.

– Régi ez a padló – jegyzi meg. – Tiszteletet érdemel.

Lehúzza a víztől csöpögő ruháját, és most ott áll a félhomályban tőlem két méterre melltartóban és bugyiban. Nem passzolnak össze. Fehér melltartó és egy zöld-fekete kockás bugyi van rajta, és nagyon bejön, hogy nem fektetett túl nagy energiát abba, hogy eldöntse, mit vesz fel a ruhája alá. Egy ideig csak figyelem, csodálom a vonalait, azt, ahogy semmit sem próbál elrejtteni előlem.

A legutóbbi barátnőmnek olyan teste volt, mint egy szupermodellnek, mégsem volt elégedett magával. Ez volt az egyik dolog, ami zavart benne, mert nem számított, mennyire szép, a legfeltűnőbb dolog vele kapcsolatban mégis a bizonytalansága volt.

Layla olyan magabiztosságot sugároz, amivel mindenképpen vonzó lenne, bárhogy néz is ki.

Követem a példáját, és leveszem a farmeremet, így csak a bokszerem marad rajtam. Layla összeszedi a ruháinkat, és egy szőnyegre teszi őket, ami valószínűleg többet ér, mint a padló, de nem számít, ha ettől jobban érzi magát.

Körbenézek a szobában. Van egy barna, koptatottbőr kanapé a falnál a zongora mellett. A legszívesebben odalökném Laylát, és elvesznék benne, de neki más tervei vannak.

Kihúzza a zongoraszéket, és leül.

– Tudsz énekelni? – kérdezi, lenyomva pár billentyűt.

– Igen.

– Miért nem énekelsz a színpadon?

– Ez Garrett bandája. Sosem kért rá.

– Garret? Így hívják az énekeseteket?

– Úgy bizony.

– Olyan borzalmas, mint a dalszövegei?

Elnevetem magam. Megrázom a fejemet, és leülök mellé a padra.

– Elég gáz a srác, de nem olyan vészes, mint a dalszövegei.

Leüti a középső C-t a zongorán.

– Féltékeny rád? – kérdezi.

– Miért lenne féltékeny rám? Én csak a basszusgitáros vagyok.

– Ő nem való frontembernek. Te igen.

– Ez elég nagy kijelentés. Még nem is hallottál énekelni.

– Az nem számít. Még ha borzalmas is vagy, mindenki más a háttérbe olvad, ha te is fent vagy a színpadon.

– Ahogy mindenki más a háttérbe olvad, amikor te táncolsz?

– Egyedül én táncoltam.

– Látod? Észre se vettem.

Közelebb hajol, miután ezt mondom, és arra számítok, hogy megcsókol, de ehelyett a számra lehel:

– Játssz nekem valamit! – Aztán a kanapéhoz megy, és ledől rá. – Játssz valamit, ami méltó ehhez a zongorához!

A lábát a bokájánál keresztezi, és az egyik karját lelógatja a kanapéről. Végigsimít a parkettán, amíg várja, hogy játszani kezdjek, de én nem tudom levenni róla a szemem. Nem tudom, létezik-e a bolygón másik nő, aki mellett azt érzem, hogy csak nézni akarom, pislogás nélkül, míg ki nem szárad a szemem. Ő meg csak várakozón figyel.

– Mi van, ha nem tetszik a zeném? – kérdezem. – Akkor is megengeded, hogy megcsókoljalak?

Kedvesen elmosolyodik.

– Jelent neked valamit ez a dal?

– Beleírtam a lelkem egy darabját.

– Akkor nincs miért aggódnod – feleli halkán.

Megfordulok a zongoraszéken, és az ujjaimat a billentyűkre simítom. Habozok egy percig, mielőtt elkezdeném a dalt. Még soha, senkinek nem játszottam el. Az egyetlen, akinek szerettem volna, az apám volt, de ő már nem él. És pont a halála miatt írtam meg.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Sosem vagyok lámpalázás, amikor Garrett dalait játszom a színpadon, de ez most más. Ez személyes, és hiába csak egyetlen ember van itt, mégis úgy érzem magam, mintha ez lenne a legfontosabb közönség, aminek valaha játszottam.

Beszívom a levegőt, és lassan kiengedem, aztán elkezdek játszani.

Azóta nem hiszek a mennyben
Nem hihetek Istenben, ha kegyetlen
Te tudsz?

Azóta nem térdelek le imádkozni
Nem szólítom meg őt sehogy
Te igen?

Azóta zárva az ajtó és zárva az ablak
Csak ülök a sötétben
Hát te?

Azóta tudom, a boldogság csak mese
Ezeroldalnyt olvastál nekem
Csak te

Azóta nem hiszek Istenben
Mert a mienk voltál, de elvett
Tőlünk

Azóta nem tudok

Azóta nem

Azóta

nem vagyok.

Nem vagyok.

Már nem vagyok.

Azóta nem vagyok

Én...